

[Melchior.]

og jeg glæder mig til forhåbentlig engang at få lejlighed til at deltage i en debat og høre hendes syn på strejkevåbenets udvikling i et moderne samfund.

**Ordføreren for forslagsstillerne (Palle Simon-
sen) (KF):**

Jeg må indrømme, at hvis hr. Albertsen endnu ikke har forstået, hvad denne sag drejer sig om, så overstiger det mine muligheder at forklare hr. Albertsen det.

Jeg synes egentlig, det må stå krystalklart, hvad dette drejer sig om, og det ved hr. Albertsen også udmærket godt. Det er egentlig også urimeligt, at hr. Albertsen står her og siger, at man skulle have haft hjælp til at udarbejde et forslag.

Punkt 1: hr. Albertsen ved godt, hvad der ligger i dette forslag. Punkt 2: hr. Albertsen ved også godt, at et oppositionsparti ikke har den mulighed, et regeringsparti har. Men man kan gennem en folketingsbeslutning pålægge regeringen at udarbejde et lovforslag på grundlag af de principper, der ligger i folketingsbeslutningen. Så let er det. Derfor er det ikke en rimelig argumentation.

Hr. Albertsen taler stadig væk om dette, at hvis man stryger hjælpen – og dermed understreger hr. Albertsen jo egentlig, at han har forstået, hvad dette forslag drejer sig om – så bliver det offentlige i virkeligheden part i konflikten. Ja, det er stadig spørgsmålet om, hvor man begynder, og hvor man ender, for hvis man går ud i et projekt, hvor man påfører sig noget, som er selvforskyldt som dette, har jeg den opfattelse, at hvis man så stadig væk kan få hjælp fra det offentlige i denne situation, så er det offentlige part. Hr. Albertsen har en anden opfattelse, og det kan vi så strides om til dommedag, men hr. Albertsen har i hvert fald ikke overbevist mig om det modsatte. Det offentlige kan efter min opfattelse ikke undgå at blive part, når det betaler penge.

Så kan man sige: ja men er det nu så slemt det her, og er det ikke et gammelt problem? Det havde jeg egentlig ventet at socialministeren ville have sagt det var. Det, der skete af nyt ved bistandsloven, var jo trods alt spørgsmålet om den forbigående hjælp og den højere ydelse, som kan gives via den forbigående hjælp, og i disse sager vil det altid være forbi-

gående hjælp, fordi den forhåbentlig ikke har så lang varighed, at der kan blive tale om varig hjælp.

Når man ser på ministerens cirkulære af 17. december, så siger ministeren godt nok, at i en sådan situation som den, vi diskuterer her, skal man være tilbageholdende ved udmålingen af hjælpen. Men da det er sagt, efter at man har sagt, at man følger bistandslovens regler om hjælp, i dette tilfælde forbigående hjælp, så er det, jeg mener, at det ikke er ret meget indskrænkning, der finder sted. Jeg opfatter stadig væk cirkulæret således, at indskrænkningen primært består i, at det i højere grad pålægges at betale pengene i form af lån, end man ville gøre i en lang række andre tilfælde.

Der var et spørgsmål, som jeg ikke fik svaret hr. Albertsen på i første omgang, og det var dette med, om man skulle dø på gaden eller noget i den retning. Jeg troede egentlig, hr. Albertsen også kunne have læst ud af forslaget, at når man har taget den sidste sætning med, er det selvfølgelig, fordi man ikke med et sådant forslag som dette ønsker at stryge det i enhver situation.

Men fra en situation, hvor man med en lille indskrænkning udbetaler forbigående hjælp, og til en situation, hvor man kun yder i nødstilfælde, er der meget langt, og jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at lovekspertes og cirkulæreforfattere vil kunne finde en formulering af det, så der ikke behøver at være flere problemer for kommunerne i fortolkningen af sagen end dem, man oplever under de nuværende forhold.

Hr. Melchior siger, at der er noget inkonsekvent i forslaget. Hertil vil jeg sige, at der er jo det problem – og det er det, der gør det teknisk vanskeligt, men det må altid være en ministers opgave at finde ud af det – at bistandsloven taler om kollektive konflikter; den skelner ikke mellem overenskomststridige og lovlige konflikter. Derfor kan man næsten ikke gøre andet end at sige, at det drejer sig om at tage udgangspunkt i selve spørgsmålet om det, bistandsloven taler om, men det, man sigter på at stramme over for, er selvsagt de overenskomststridige og alene de overenskomststridige konflikter, men det må man jo diskutere videre frem i proceduren, og også det tror jeg man kunne finde en løsning på.

Hermed sluttede forhandlingen.